

Arrest

nr. 228 505 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 Genk

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Ze volhardt in haar verklaringen Dagestan te hebben verlaten omwille van de problemen van haar man die in 2007 een kadyrovtsy vermoordde tijdens een hinderlaag, waarna diens familie en kadyrovtsy het op hen gemunt hadden en waarop haar man werd vermoord. Ook na diens dood bleven ze naar hen thuis komen, op zoek naar verzoekster, aldus laatstgenoemde.

Verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 64 960 van 19 juli 2011 omdat haar relaas ongeloofwaardig is en verzoekster geen concrete elementen aanvoert waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In het arrest wordt tevens geoordeeld dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeksters relaas geloofwaardig is, quod non in casu zo luidt het arrest, verzoekster niet aantoonde dat zij niet over een intern vluchtalternatief kan beschikken in een ander deel van de Russische Federatie. Verzoeksters cassatieberoep werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende, nieuwe verklaringen af. Verzoekster stelt dat haar schoonmoeder haar dochter van haar wil afnemen. Bovendien vreest ze dat haar broers haar zouden vervolgen omdat ze hier in België relaties heeft gehad en haar broers hier niet mee akkoord gaan. Voorts geeft ze aan in haar regio van herkomst het slachtoffer te geweest van seksueel geweld.

Verzoekster legt ter staving van haar volgend verzoek de volgende documenten neer: een verzoekschrift waarin haar schoonmoeder het ouderlijk gezag over haar dochter claimt, een schermafdruk van een online conversatie tussen verzoekster en haar schoonmoeder, een medisch attest, twee bewijzen dat haar dochter school loopt, een evaluatierapport van het stedelijk conservatorium voor muziek, woord en dans in Hasselt, getuigenissen van lesgevers en ouders van andere kinderen over de integratie van verzoekster en haar dochter, een brief die verzoekster zelf heeft opgesteld en waarin zij haar actuele situatie uiteenzet, diverse artikels betreffende de algemene situatie (voor vrouwen) in de Noordelijke Kaukasus, en kopieën van enkele bladzijden uit haar binnenlands paspoort.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift immers niet of nauwelijks in concreto in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich daarentegen louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Een loutere verwijzing, zoals in casu verzoekster, naar algemene (bij het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie en positie van vrouwen en de problematiek inzake eerwraak(moord)en in Dagestan en ruimer de Noordelijke Kaukasus, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas alsook de vaststellingen in de bestreden beslissing, die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekster gaat voorts niet in het minst in op en laat dan ook geheel na een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2019, voert verzoekende partij aan dat rekening moet gehouden worden met de situatie waarin zij terecht is gekomen door haar streng religieuze salafistische oom binnen haar eigen familie, het overlijden van haar echtgenoot, en haar broers die niet akkoord zijn met de relaties die zij hier in België heeft. Verzoekende partij wijst erop dat er in Dagestan sprake is van eremoorden en vrouwen wel degelijk vermoord worden wanneer zij de eer van de familie in het gedrang brengen. Verzoekende partij wijst er op dat rekening moet gehouden worden met het feit dat niet alle eremoorden op vrouwen geregistreerd worden en er in werkelijkheid veel meer zijn. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij ook hier slachtoffer wordt van doodsb bedreigingen door haar familie/schoonfamilie. Zij bevestigt dat zij hier intussen 9 jaar in België is, en dat zij een dochtertje heeft van 12 jaar die de schoonfamilie zal afpakken aangezien haar echtgenoot overleden is. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar dochtertje het enige is wat zij heeft en zij niet weet wat zij zou doen indien haar schoonfamilie haar afpakt.

4.1. In de beschikking wordt het volgende gesteld: *“Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Ze volhardt in haar verklaringen Dagestan te hebben verlaten omwille van de problemen van haar man die in 2007 een kadyrovtsy vermoordde tijdens een hinderlaag, waarna diens familie en kadyrovtsy het op hen gemunt hadden en waarop haar man werd vermoord. Ook na diens dood bleven ze naar hen thuis komen, op zoek naar verzoekster, aldus laatstgenoemde.*

Verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 64 960 van 19 juli 2011 omdat haar relaas ongeloofwaardig is en verzoekster geen concrete elementen aanvoert waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In het arrest wordt tevens geoordeeld dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeksters relaas geloofwaardig is, quod non in casu zo luidt het arrest, verzoekster niet aantoonde dat zij niet over een intern vluchtalternatief kan beschikken in een ander deel van de Russische Federatie. Verzoeksters cassatieberoep werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende, nieuwe verklaringen af. Verzoekster stelt dat haar schoonmoeder haar dochter van haar wil afnemen. Bovendien vreest ze dat haar broers haar zouden vervolgen omdat ze hier in België relaties heeft gehad en haar broers hier niet mee akkoord gaan. Voorts geeft ze aan in haar regio van herkomst het slachtoffer te geweest van seksueel geweld. (...) Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift immers niet of nauwelijks in concreto in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich daarentegen louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Een loutere verwijzing, zoals in casu verzoekster, naar algemene (bij het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie en positie van vrouwen en de problematiek inzake eerwraak(moorden) in Dagestan en ruimer de Noordelijke Kaukasus, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas alsook de vaststellingen in de bestreden beslissing, die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

Verzoekende partij betwist dit niet. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal uitgebreid motiveert waarom verzoekende partij haar volgende verzoek niet ontvankelijk is. De Raad herhaalt dat verzoekende partij in het verzoekschrift niet kan volstaan met het verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie en positie van vrouwen en de problematiek inzake eerwraak(moorden) in Dagestan en ruimer de Noordelijke Kaukasus.

Waar zij ter terechtzitting stelt dat rekening moet gehouden worden met de situatie waarin zij terecht is gekomen door haar streng religieuze salafistische oom binnen haar eigen familie, het overlijden van haar echtgenoot, en haar broers die niet akkoord zijn met de relaties die zij hier in België heeft, komt zij in wezen niet verder dan blote beweringen. Met haar voorgaand algemeen betoog weerlegt noch ontkracht zij de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking.

Waar verzoekende partij erop wijst dat er in Dagestan sprake is van eremoorden en vrouwen wel degelijk vermoord worden wanneer zij de eer van de familie in het gedrang brengen, en dat rekening moet gehouden worden met het feit dat niet alle eremoorden op vrouwen geregistreerd worden en er in werkelijkheid veel meer zijn, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Een loutere verwijzing, zoals in casu verzoekster, naar algemene (bij het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie en positie van vrouwen en de problematiek inzake eerwraak(moorden) in Dagestan en ruimer de Noordelijke Kaukasus, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas alsook de vaststellingen in de bestreden beslissing, die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas en vrees voor vervolging, en de algemene opmerking dat haar dochtertje het enige is wat zij heeft en zij niet weet wat zij zou doen indien haar schoonfamilie haar afpakt, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 juni 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS